

den mere overlegne Mand, som jo maa antages hos en Minister, kun har et vist Indseende med og Overblik over Forretningerne. Det er denne Tanke, der allerede er antydet her, som jeg haaber maa komme under alvorlig Overveielse i det eventuelle Udvalg, som vil faae med denne Sag at gjøre. Jeg anseer det for den heldigste Ordning af Ministerierne, at der staaer een Mand i Spidsen, og at der under ham er Contoirchefer, som referere til ham, saaledes at hiin bliver den Eneste, som staaer i umiddelbart Forhold til Ministeren. Dette, om den billige Administration og om Departementschefen, var de 2 Punkter, hvorom jeg havde Noget at udtale, men der er endnu et Punkt, som jeg skal berøre, nemlig, hvad man kunde vente sig af denne Lov. Jeg skal udtale, at jeg ikke anseer en Commission for nødvendig; det Synspunkt, hvorfra jeg seer denne Lov og alle lignende Love, er, at det vel er naturligt, at den bevilgende Myndighed har stor Indflydelse paa, hvorledes Administrationen ordnes, om den bestyres oekonomisk og gjør det tilbørlige Præd til Embedsmændenes Tid og Dygtighed, men jeg troer, at den kun gennem mindre og stadige Antydninger under de Sager, vi have til Behandling hvert Aar, og ved den Stilling, som den indtager ligeoverfor en Minister, som den ikke troer vil gjøre dens Præd Fyldest, faaer den rette Indflydelse paa Sagerne. Jeg nærer den fulde og faste Overbeviisning, at Thinget hverken gennem et Udvalg, gennem sine Beslutninger eller gennem en Commission vil kunne gennemføre en større Reform i denne Retning, det vil kunne virke hen til at give Ministrene et Fingerpeg, og ved disse stadige Fingerpeg at vise Ministrene, at naar de ikke følge disse Fingerpeg, saa kunne de ikke holde deres Stilling overfor Thinget. Men skulle vi virkelig have en Reform i den Retning, saa maa den udgaae fra Ministeriet, og naar vi have hørt fra et æret Medlem, der har megen Indsigt i slike Sager, at her netop er skeet et godt og et stort Skridt fremad — ja, jeg kan endogsaa slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Sponeck) udtalte, at han var ængstelig for, at man i enkelte Retninger var gaaet et for stort Skridt fremad — troer jeg, Thinget

maa tage imod det; naturligvis bør det ikke uden videre Drøftelse tage imod det saaledes, som Regjeringen har forelagt det, men tage imod det til sædvanlig Behandling, lade det gaae til Udvalg og søge at rette ved mindre Ting, og tillige søge mulig at faae Forandringer med Hensyn til de større Principer, som man ønsker gennemførte i denne Lov; men man maa ikke vente at kunne ved denne mindre Velighed reformere hele Administrationen. Gaae vi smaat fremad, saa faae vi den store Reform efterhaanden; forlange vi den store Reform paa een Gang, saa faae vi maastee et saadant Chaos, at de daglige Forretninger ikke kunne udføres.

Winther: Jeg sagde tidligere, at efter min Overbeviisning vare Departementscheferne en af Hindringerne for, at vi kunne faae en parlamentarisk Regjering her i Landet. Dette mødte Indsigelse fra det ærede Medlem for Veile Amts 1ste Valgkreds (Gad), men jeg skal ikke opholde mig videre derved. Jeg vil derimod holde mig til, hvad der er fremkommet fra den høitærede Finansminister om dette Punkt; thi i det, som han sagde, ligger en Støtte for min Anskuelse. Han sagde: Departementscheferne ere saa at sige Traditionens Bærere, det er dem, der skulle sørge for, at der er en ligelig Afgjørelse af Sagerne nu og tidligere. Dette var omtrent Tanken i den ærede Ministers Udtalelse. Nu forekommer det mig, at man kunde vente sig, at den parlamentariske Regjering her i Danmark i de Aar, hvori vi have haft en Forsatning, havde været en saadan, som støttede sig til det liberale Parti — jeg vil ikke sige: „det national-liberale“, thi saaledes har det nok ikke altid kaldt sig — men til det liberale Parti, Fremstridspartiet. Jeg vil da spørge: naar Ministerens vigtigste og ved sin hele Kundskab og Indflydelse mægtigste Embedsmænd og Medhjælper til hans Hvervs Udførelse er Traditionens Bærer, naar han er Fortidens Mand, naar han er den, der til enhver Tid skal indgive Ministeren ved enhver vigtig Velighed, hvad Fortiden har villet, der skalde gjøres gjældende ved denne eller hiin Sag, ligger der da ikke deri en Hindring for Ministeren i at komme de Duffer imøde,